

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya
Sala Contenciosa Administrativa
Secció Segona

Recurs d'apel·lació SALA TSJ 2845/2022 - Recurs d'apel·lació contra sentències núm. 563/2022

Parts: *****

AJUNTAMENT DE MATARÓ

SENTÈNCIA Núm. 3349/2023 - (Secció: 609/2023)

Magistrats/ades:

Il·lm. Sr. Jordi Palomer Bou

Il·lm. Sr. Javier Bonet Frigola

Il·lma. Sra. Montserrat Figuera Lluch

Barcelona, **17/10/2023**

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Secció Segona), constituïda per a la resolució d'aquest recurs, ha dictat la següent sentència en el rotlle d'apel·lació núm. 563/2022, interposat per *** representat pel procurador ***** i assistit de lletrat, contra**

AN G

AJUNTAMENT DE MATARÓ, representada pel procurador *****
i assistit de lletrat.

N'ha estat ponent l'il·lm. magistrada Sra. Montserrat Figuera Lluch , qui expressa l'opinió de la Sala.

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- El Jutjat Contenciós Administratiu 4 Barcelona va dictar, en el Procediment Ordinari núm. 11/2021, la Sentència núm. 222/2022, de data 9 de setembre de 2022, la decisió literal de la qual és la següent: "FALLO: 1. DESESTIMAR la causa de inadmisibilidad alegada por la Administración demandada. 2. DESESTIMAR el presente recurso contencioso administrativo. 3. Imponer las costas a la parte recurrente, con el límite total máximo de SEISCIENTOS EUROS (600 Euros).".

Segon.- Contra la resolució esmentada es va interposar recurs d'apel·lació, el qual fou admès pel Jutjat d'Instància, qui va remetre les actuacions a aquest tribunal. Les parts foren citades. L'apel·lant és ***** i l'apel·lada és AJUNTAMENT DE MATARÓ.

Tercer.- Desenvolupada l'apel·lació, s'assenyalà dia i hora per a la votació i la decisió: 20/09/2023..

Quart.- En la substanciació d'aquest procediment s'han observat i acomplert les prescripcions legals.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La representació processal de ***** interposa aquest recurs d'apel·lació contra la Sentència número 222/2022, de data 9 de setembre de 2022, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 4 de Barcelona que desestima el recurs contenciós administratiu que interposà contra l'acord de Ple de l'Ajuntament de Mataró, adoptat en sessió de data 5 de novembre de 2020, pel qual es desestimen les al·legacions presentades i s'imposa a la mercantil ***** i al senyor ***** una sanció de 73.400 per la comissió d'una infracció urbanística molt greu a la finca del _____ de _____ de Mataró, qualificada de sòl no urbanitzable d'especial protecció.

Segon. - Al·lega l'apel·lant que la Sentència d'instància no valora la doble imputació de responsabilitat al senyor ***** com a administrador de la societat propietària i com a promotor; es refereix a la nul·litat i caducitat del procediment tot manifestant que la Sentència simplifica aquestes qüestions; que és incongruent i no valora la prova de manera adequada i resol la qüestió relativa a la realització d'obres en un edifici existent fora d'ordenació de manera excessivament simplista tot defensant que les obres que ha realitzat estan permeses per la normativa d'aplicació.

Sol·licita l'estimació del recurs, la revocació de la Sentència d'instància i l'anul·lació de l'acord municipal objecte de recurs i que s'acordi l'arxivament i sobreseïment dels procediments sancionadors incoats, declarant així mateix que, conforme a la normativa que afecta els edificis fora d'ordenació, les obres realitzades són legalitzables, amb imposició de costes.

S'oposa al recurs d'apel·lació la representació processal de l'Ajuntament de Mataró que sol·licita la desestimació del recurs i la confirmació de la Sentència d'instància.

Tercer.- Amb caràcter general convé recordar que el recurs d'apel·lació té per objecte la Sentència d'instància i que no es tracta de reiterar i repetir els mateixos arguments i proves de la primera instància, ni d'afegir-hi nous arguments. Així mateix, per tal que el recurs pugui

prosperar no és suficient que l'apel·lant hi efectuï determinades d'al·legacions, sinó que aquestes, perquè puguin produir efecte jurídic, han d'anar acompanyades d'un raonament racional i de la prova corresponent. La finalitat del recurs d'apel·lació consisteix en depurar un resultat processal anterior ja obtingut. En resum, el recurs d'apel·lació no es pot considerar com una reiteració de la primera instància, l'objecte del qual sigui l'acte administratiu impugnat en el procés, sinó com un procés especial d'impugnació l'objecte del qual és la sentència. Així mateix, no és possible substituir l'apreciació probatòria del jutgador *a quo* per les valoracions discrepants de la part. No es tracta de reobrir el debat sobre l'adequació jurídica de l'acte administratiu impugnat, sinó de revisar la sentència que s'ha dictat. En aquest cas l'apel·lant, si bé formalment qüestiona la sentència d'instància, torna a repetir els arguments ja exposats en la instància i que avancem que han tingut encertada i motivada resposta en la Sentència apel·lada.

La Sentència apel·lada analitza amb rigor totes les qüestions plantejades per la recurrent i hi dona resposta. Centra quines són les qüestions que es plantegen en el recurs i les resol de conformitat amb la normativa d'aplicació al cas i d'acord amb el resultat de la prova practicada que valora de manera raonada i raonable.

Pel que fa a la imputació de responsabilitat al senyor ***** la Sentència amb encert afirma que no es pot entrar a valorar la declaració de responsabilitat que la resolució objecte de recurs efectua al seu respecte, en tant que no és part en el procediment i que ha comparegut a les actuacions com a representant de la mercantil i no a títol particular. I d'una anàlisi de les actuacions es constata que això és així, per la qual cosa la mercantil recurrent no està legitimada per qüestionar una declaració de responsabilitat que no li ha estat imputada i la procedència d'una sanció que no li ha estat imposada. Així mateix, de l'expedient administratiu i de l'actuació processal de la recurrent resulta que aquesta coneix perfectament que la sanció que li ha estat imposada és de 36.700 €, tal com consta també en la liquidació de la sanció que li ha estat notificada per l'Ajuntament i que aporta juntament amb el seu escrit d'interposició del recurs.

En relació amb la caducitat i nul·litat del procediment, la Sentència també resol aquestes qüestions conforme a dret. Així, pel que fa a la caducitat del procediment al·legada pren en consideració per al seu còmput les previsions de l'art. 115 del Decret 64/2014, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística que disposa que el termini màxim per dictar i notificar la resolució expressa que posi fi al procediment de protecció de la legalitat urbanística vulnerada és de sis mesos des de la resolució de la seva

iniciació d'ofici. I la Sentència d'instància s'ajusta a l'anterior. En efecte, tal com bé afirma la Sentència d'instància, en base a la documentació que compon l'expedient administratiu, el procediment sancionador de referència s'incoa per resolució, de 9 de juliol de 2020, i finalitza per l'acord de Ple, de data 5 de novembre de 2020, que es notifica a la mercantil ***** en data 11 de novembre de 2020. Per tant, dins del termini dels sis mesos previst en la normativa d'aplicació, el còmput del qual comença a computar amb la resolució que incoa i dona inici al procediment -no amb l'acta d'inspecció- tal com així ho estableix amb claredat la norma d'aplicació al cas i ha manifestat al respecte la jurisprudència.

Cal assenyalar, al respecte, que, apreciada per l'Administració l'existència d'una possible infracció urbanística, aquesta pot incoar el corresponent procediment sancionador i de restabliment de la legalitat urbanística mentre no hagi prescrit l'acció de l'Administració per fer-ho i que, finalitzat un procediment per caducitat, pot iniciar un nou procediment mentre no s'hagi produït la prescripció del dret per perseguir la infracció i per restablir la legalitat urbanística alterada. A més, ens trobem davant d'un sòl no urbanitzable d'especial protecció, davant el qual no prescriu mai l'acció de restauració de conformitat amb el que preveu l'article 207.3 del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'Urbanisme.

Així mateix, en aquest cas consta a les actuacions que l'Administració, ateses les diverses construccions realitzades a la finca, decideix centrar el procediment que ha finalitzat amb la resolució objecte d'aquest recurs en relació amb les obres efectuades que, d'acord amb la resolució impugnada, són il·legalitzables atenent a la situació urbanística de la finca per suposar una ampliació del volum existent a la finca consistents en: formació de porxo amb estructura sòlida -volum 1 de 64 m³- ; ampliació de volum amb tancament perimetral -volum 2 de 96 m²-; ampliació de volum -6 de 45 m³- i ampliació de volum -8 de 162 m³- amb un volum de nova creació de 367 m³. Atès que es tracta d'un sòl no urbanitzable amb règim d'especial protecció, d'acord amb la normativa urbanística d'aplicació i les previsions dels planejament -qüestió aquesta no discutida a les actuacions- les obres de referència no són legalitzables, per la qual cosa com bé entén la Sentència d'instància -amb independència que pugui haver incorregut en alguna imprecisió totalment irrellevant en referir-se a aquesta qüestió- no era procedent l'atorgament d'un termini per legalitzar les construccions, atesa la seva impossibilitat manifesta.

La recurrent ha defensat en primera i en aquesta segona instància que les obres efectuades per les quals s'ha dictat la resolució impugnada en aquest plet són obres de manteniment i adaptació de les edificacions a criteris de sostenibilitat, mediambientals i d'accessibilitat permeses en la finca i per tant legalitzables i que estan realitzades sobre una

-o més d'una-construcció antiga efectuada amb llicència, criticant les conclusions de la Sentència sobre aquesta qüestió. Al respecte, cal assenyalar que per més que la recurrent en defensa de les seves pretensions es refereixi a l'existència de llicència per a la realització de dues construccions principals i a diverses construccions realitzades a la finca no ha acreditat amb l'aportació d'una prova eficaç al respecte que les obres a les quals es refereix el procediment de referència -a les quals abans s'ha fet referència- consisteixin efectivament en obres necessàries per a la construcció de dues plaques solars amb la finalitat d'aconseguir una major eficiència energètica, per al manteniment de la porxada i per donar millor accessibilitat a l'habitatge per suprimir barreres arquitectòniques, per tal que puguin ser objecte de legalització, tal com afirma; i aquesta és la conclusió a la qual arriba la Sentència d'instància de la valoració de la prova practicada en aquest recurs. En efecte, la Sentència pren en consideració els informes i inspeccions dels tècnics municipals -que recordem gaudeixen de presumpció de veracitat i en relació als quals la Sentència evidencia que no ha estat presentada prova en contra- i demés documents que componen l'expedient administratiu així com la prova practicada en el plet -entre la qual es troba la testifical de la tècnica municipal- i és, en conseqüència, que conclou que la recurrent ha portat a terme diverses construccions en sòl especialment protegit i no urbanitzable, sense llicència i que no són legalitzables.

Convé, així mateix, recordar que la valoració de la prova practicada correspon a la jutgessa d'instància i que per tal que el recurs d'apel·lació pugui prosperar correspon a l'apel·lant acreditar que en la seva valoració ha incorregut en error patent, arbitrarietat o omissions; o bé que ha arribat a conclusions contradictòries o que no ha observat les regles de la sana crítica. Al respecte, cal assenyalar que s'entén que la jutjadora viola les regles de la sana crítica quan segueix un criteri contrari als dictats de la lògica o del raciocini humà, la qual cosa no ha succeït en aquest cas. L'òrgan decisor està dotat d'una facultat d'apreciació o llibertat de judici, només limitada per les regles de la sana crítica, que si bé no estan catalogades, ni són susceptibles d'enunciació, s'entenen violades quan se segueix un criteri contrari als dictats de la lògica o del raciocini humà. En aquest cas la jutjadora d'instància ha valorat la prova practicada d'acord amb les regles de la sana crítica i també ha aplicat la normativa aplicable al cas de manera correcta.

A l'últim, recordar que s'incorre en incongruència quan la Sentència omet resoldre sobre alguna de les pretensions i qüestions plantejades en la demanda "incongruència omissiva". També quan resol més enllà de les peticions de les parts sobre pretensions no formulades i quan es pronuncia extra pètit, fora de les peticions de les parts i sobre qüestions diferents de

les plantejades per les parts. La sentència, a més, ha de tenir coherència interna, observant la necessària correlació entre la *ratio decidendi* i el que es resol en la part dispositiva. La congruència imposa, així mateix, una racional adequació de la decisió a les pretensions de les parts i als fets que les fonamenten. És un requisit essencial de la sentència que consisteix en l'harmonia o correlació adequada, que ha d'existir en forma necessària entre les pretensions deduïdes en el procés i la part dispositiva de la resolució que hi posa fi. Efectivament, el principi de congruència està lligat al dret a la tutela judicial efectiva sense indefensió. En el cas que ens ocupa la Sentència d'instància té coherència interna. No resulta cap contradicció lògica en el seus raonaments. La seva decisió s'ajusta a les pretensions de les parts que han estat debatudes en el procediment i en relació amb les quals les parts han exercit adequadament el seu dret de defensa i dona motivada resposta a les qüestions plantejades en el procediment, altra cosa és que la part no estigui d'acord amb la decisió de la Sentència. Cal assenyalar al respecte que la satisfacció del dret a la tutela judicial efectiva no exigeix una resposta explícita i detallada de totes i cadascuna de les alegacions formulades en el plet quan la Sentència hi dona una resposta global, com succeeix en aquest cas.

Quart.- Per tot l'anterior és procedent desestimar aquest recurs d'apel·lació. De conformitat amb el que preveu l'art. 139.2LJCA, és procedent imposar a l'apel·lant el pagament de les costes d'aquest recurs d'apel·lació, si bé limitant-ne la quantia a un màxim de 2.000€.

Vistos els preceptes legals esmentats i d'altres de general i pertinent aplicació,

DECIDIM

Primer.- Desestimar aquest recurs d'apel·lació.

Segon.- Imposar a l'apel·lant les costes d'aquest recurs d'apel·lació fins al límit de 2.000 euros.

Notifiqui's a les parts la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Alhora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació.

D'acord amb el que disposa el Reglament (EU) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016 relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, en la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, a la qual remet l'art. 236 bis de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, i en el reial Decret 1720/2007 pel qual s'aprova el Reglament de desenvolupament de la LOPD, faig saber a les parts que les seves dades personals han estat incorporades al fitxer d'assumptes d'aquesta Oficina judicial, on es conservaran amb caràcter confidencial i únicament per al compliment de la tasca que té encomanada i sota la salvaguarda i la responsabilitat de la mateixa i on seran tractades amb la màxima diligència.

D'aquesta sentència, uniu-ne una certificació al procediment. Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. La Sentència anterior ha estat llegida en Sala i en audiència pública pel ponent l'il·lm. magistrada Sra. Montserrat Figuera Lluch . Com Advocada de l'Administració de Justícia ho certifico.